

DE LAKJURK

Schrijvers E-ditie van Guilly Koster

PRETOOG

Een verhaal vol fotos en erotiek

In 2005 verscheen mijn verhalenbundel 'De Lakjurk' bij uitgeverij Conserve.

In 2012 plaatste Elsbeth Etty het verhaal 'Video' uit de bundel in haar verzamelwerk 'De Nederlandse Erotische literatuur in 80 en enige verhalen'.

Daarmee was mijn werk verheven tot literatuur. Ik voelde mij gevleid en bedacht het plan om de eerder verschenen verhalen opnieuw uit te geven.

Maar nu in een moderner formaat dat op een pc, laptop of tablet gelezen en bekeken kan worden. Ook wilde ik de foto's beter tot hun recht laten komen, dan in de pocket-editie van Conserve.

Guilly Koster.

PRETOOG

Als popmuzikant in Nederland ben je aan de heidenen overgeleverd. Sterren bestaan niet. Na het optreden loop je gewoon weer je eigen speakerboxen te sjouwen. Alsof je niet kort tevoren een God verbonden aan maten en tonen was. Je speelt soms in etablissementen langs de dijk, waar de oer-Hollander bier en andere vloeistoffen naar je toegooit met het verzoek of je 'geen bekende liedjes' kan spelen. Daarom is het een opluchting als je het niveau bereikt dat je gevraagd wordt om op de ruimere podia te gaan spelen: Paard van Troje, de Melkweg, Parkzicht en ga zo maar door...

De zon brak op een wonderbaarlijke manier door de dikke grijze wolken, waaruit nog geen vijf minuten daarvoor zeikeringe motregen sijpelde. De randen van de schepen Gods kregen een magistrale zilveren gloed. Vanaf het podium in het Vondelpark zag ik een paar kristallen regendruppels van de bladeren vallen. De schoonheid van het geheel viel door mijn irissen en vormde regenbogen in mijn wezen. De energie van de muziek en het publiek, dat ondanks de regen was blijven staan, viel door een spiritueel prisma en beïnvloedde mijn geest. Het optreden was grandioos. Nou was de band in Amsterdam en omstreken een populaire band. Een band met allure, een band die het helemaal zou gaan maken. Het was ook een gewaagd grote band: zangeressen, percussionisten, blazers, gitaren, toetsen, drums en ik!

Het publiek ging uit zijn bol en na het optreden waren we de helden van de lokale urbanisatie. Het was in het gedrang van mensen die zich even met ons wilden identificeren, dat Wies aan mij werd voorgesteld. Ze zag er heel gewoon in de abstractie van 'gewoon' uit. Haar bruine korte haar accentueerde het smalle, Hollands aandoende gezicht. Het was haar

lach die me in eerste instantie opviel.

'Leuke muziek. Ik heb me vermaakt.'

'Dank je wel. Daar doen we het voor, want het geld is waardevol.'

'Peter had mij al veel over jou verteld en daarom vind ik het wel leuk om eindelijk eens kennis met je te maken.'

'Ik hoop dat hij goede dingen verteld heeft.'

'Ik heb haar verteld van de harem die je er op na houdt', grapt Peter de gitarist, terwijl hij zijn armen beschermend om haar heen sloeg.

'Geloof je hem?'

'In principe kan alles.'

'Hoezo? Zie ik er naar uit alsof ik er een horde blanke slavinnen op na hou?'

'Ik beoordeel het boek niet naar de buitenkant'.

Wies woonde in Hoorn, maar paste op het huis van een vriend van de familie die schrijver was. Het huis van de schrijver was een riant pand aan de Brouwersgracht. Op verzoek van Peter reed ze met de band mee in de muzikantenbus het park uit. Terwijl de rest van de band zoals gewoonlijk luidruchtig achter in de bus zat, waren Peter en Wies naast mij op de voorbank komen zitten. Wies zat in het midden. Peter was in introverte jongen. Zo eentje die naar binnen toe werkt, een binnenvetter. In het begin had ik een ontzettende moeite met zijn ondoorgroondelijke persoonlijkheid. Je kon aan hem nooit zien in welke emotionele conditie hij verkeerde. Zijn gitaarspel echter was ronduit virtuoos te noemen. Hij wist ieder publiek op te zwepen met zijn solo's. Het leek alsof hij al zijn emoties in zijn spel stopte. Vrouwen vielen op Peter. Hij lag, om het zo maar eens te zeggen, goed

in de markt. Zelf ging hij, zoals precies in het beeld paste, koel om met dit gegeven. Ik kon zien wat hij in Wies zag, want ik zag het ook. Ze was niet de schoonheidskoningin van de wereld, maar zou zeker haar balboekje vol krijgen op het vollemaan 's feest. Haar lach was gul en aanstekelijk. Ze had een prachtig gebit. De plooitjes rond haar ogen, die tevorschijn kwamen als ze lachte, gaven haar iets ondeugends.

'Waar kennen jullie elkaar van?', vroeg ik geïnteresseerd.

'We hebben op dezelfde school gezeten. Montessori. Te gekke tijd hebben we daar gehad. Ken je die geschiedenisleraar nog?'

'Wie bedoel je? ... Biggetje?!' Peter sloeg tijdens het praten zijn linkerarm om haar schouder. Het was alsof hij haar wilde beschermen tegen mijn of andere mannelijke invloeden van buiten. Met schitterende ogen bleef ze kaarsrecht zitten. In haar hoofd had ze blijkbaar het beeld van de middelbare school weer naar boven gehaald.

'Precies! Biggetje...! Lachen was dat met die kerel, zeg! Als hij les gaf leefde hij zich helemaal in. Hij werd degene waar hij over vertelde. Zo was hij beurtelings Caesar en Brutus. Waarom noemde iedereen hem eigenlijk Biggetje?'

'Weet ik niet. Dat was al zo toen wij op school kwamen.'

Terwijl Wies en Peter oude herinneringen ophaalde, reed ik de bus de Brouwersgracht op. Wies liet ons voor een huis met een hekje stoppen. We spraken af dat we haar die avond in de Richter zouden zien. Zesendertig op de Schaal van Richter was ons uitgaansthuishonk. We repeteerden in die tent en kenden iedereen.

Toen ik om half twee die nacht de volle discotheek in kwam, zaten Peter en Wies aan de lange bar. Ik wurmde mij tussen de nachtmensen die tegen de muur aan stonden te wachten tot er eindelijk iets

